

לעילוי נשמת

אאמו"ר הר' ראובן בן שמואל זצ"ל

ולעילוי נשמת

מו"ח הר' יצחק ברוך בן אברהם הכהן זצ"ל

ת.נ.צ.ב.ה

עולת ראובן

עלון שבועי בפניני, לקחי וענייני פרשת השבוע

בס"ה. עלון מס' 42-43. ל' ניסן ר"ח אייר.

הדה"נ פרשת תזריע מצורע.

י-ם: 6:36

צאת השבת י-ם: 7:51

רבינו תם: 8:29

פרשיות שמייני ותז"מ

פרשת שמייני

ויקרא י, ח-ט

"וידבר ה' אל אהרן לאמר": "יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמתו חקת עולם לדרתיכם":
יש לשאול לפי הפשטות שרק כעת ציוה ה' שלא ישתו הכהנים יין לפני שנכנסים למקדש מדוע העניש הקב"ה את נדב ואביהוא לפני שציוה על כך?

וראיתי שכתב רבינו יהונתן אייבשיץ זצוק"ל שבאמת לא נענשו מחמת שהיו שתויי יין, אלא עובדה זו רק גרמה להם לעשות עבירות, אבל באמת סיבת מיתתם היא העבירות שהם עשו אחרי זה, וזה שהם שתו יין רק גרם להם לעשות עבירות.
(אבל יש להעיר ממה שכתוב ברש"י בפסוק ב', רבי ישמעאל אומר שתויי יין נכנסו למקדש. וחזינן מזה שכן היה חטא מצד היותם שתויי יין עוד לפני שציוה ה'?).

ויקרא י, טז

"ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף" וגו':

מצינו בגמרא בקידושין דף ל, שדרש דרש זה חצי התורה דרש מצד אחד ודרש מצד שני, וחזינן מזה דצריכים לדרוש התורה בדרשות ובפלפולים וכן כתב בתורת משה להחתם סופר ונביא דבריו: דרש דרש משה חצי התורה בתיבות וי'ו' והולך על גחון חצי התורה באותיות יש לרמוז על מה שאמרו חז"ל חבל על שמש גדול (היינו על נחש שנתקלל), כוונתם אילו לא נתקלל העולם היו כל אנשי העולם עובדים ה' בג"ע כאדם הראשון וצרכיהם היו נעשים ע"י ס"ם וכת דילי' ונחש וכדומה כשמעון אחי עזריה והיו הם כזבולון עם יששכר והיינו חציו של התורה אך משנתקלל והם משטינים ומבלבלים אזי ע"י פלפול התורה מוציאים הקליפות מן הקדושה כידוע, והיינו חציו של תורה, וידוע דקודם העולם היתה התורה לפניו ית"ש באותיות ולא בתיבות (כמבואר בהקדמה לרמב"ן על התורה), והי' אז חציו גחון שהיא הנחש, ואח"כ כשנכתבה בתיבות וכבר קלקל הנחש ונתערבו בתוך התורה דברים שצריכים דרש והי' מן אז חצי התורה בתיבות דרש דרש משה, והיינו דרשות התורה ופלפולים (וחזינן רק דבלי קלקול הנחש היתה התורה מבוארת בלי דרשות ובלי פלפולים).

פרשת תזריע

ויקרא יב, א-ב

"וידבר ה' אל משה לאמר": "דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא":

ובויקרא יג, ג

"ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמק אין מראה מן העור ושערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים":

וכן על זה הדרך בפרשה הכהן מסגיר שבעת ימים.

יש להבין מדוע הרבה מדיני טומאה וטהרה זה שבעת ימים?

ועוד הוקשה לי במס' שבת מדוע למדים שבת מטומאה וטהרה?

ומזה שהם נלמדים ביחד בדיני שבת רואים שדיני טומאה וטהרה ושבת קשורים זה בזה כי גם לדיני טומאה וטהרה יש דין של שבעת ימים. והובא בהקדמה לספרי חמדת שמואל עמ"ס שבת בשם צרור המור שכתב ולכן חמד השם ביום השביעי יותר מכל המלאכות שעשה, אחר שהיום הזה נתן קיום לכל הדברים ולכל המלאכות, ולפי שיום השבת נתן כח לכל הדברים, ולכן ציוותה התורה שור או כשב כי יולד והיה

שבעת ימים תחת אמו בענין שיעבור עליהם יום השבת ויתן להם כח וקיום וכן צוה השם על המילה שתהיה בשמיני בענין שיעבור עליו שבת ויתן לו כח וקיום לסבול המילה.
וצ"ל שכן הוא בעניני טומאה וטהרה, שהשבת נותנת כח לצאת מן הטומאה ולכן ציותה התורה שיהיה בטומאתו שבעת ימים כדי שוודאי תעבור עליו השבת ויוכל לצאת ע"י כח השבת במהרה מן טומאה לטהרה.

פרשת מצורע

ויקרא יד, ד
"וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזב":
וברש"י ועץ ארז. לפי שהנגעים באין על גסות הרוח. ושני תולעת ואזוב מה תקנתו ויתרפא ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב.
רואים אנו מכאן שארז זה סמל של גאווה וכן למדים אנו שכתוב לעולם אל יהיה אדם קשה כארז אלא רך כקנה. ויש לעיין א"כ הרי כתוב "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה" ומשמע שארז זה דבר חיובי? וע"כ צ"ל שבכל מה שה' ברא יש את הדבר החיובי שאפשר ללמוד ממנו ויש את הדבר השלילי שאפשר ללמוד ממנו ובארז יש באמת את העניין שהצדיק צריך להיות מרומם וטוב כארז "בחור כארזים" אבל לא את הקושי שבארז והגאווה של ארז וכלפי זה באמת צריך הוא להשפיל את עצמו כתולעת וכאזוב.

סיפורים על לשון הטוב - מיוחד לימי ספירת העומר

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד, ב) בגמ' ערכין טו: כל המספר לשון הרע נגעים באים עליו.

כאשר סיים רבינו החפץ חיים זיע"א את חיבורו הנודע על הלכות לשון הרע, נכנס לבית הרב דלידא כדי לקבל את הסכמתו לספר גער בו הרב: "אברך צעיר שכמוך רוצה לחבר ספר על ההלכות החמורות של איסור לשון הרע, הרי זה מגוחך", וסירב לתת לו את הסכמתו.
כשיצא הח"ח מבית הרב דלידא, פגש באחיו של הרב, שהיה דיין דמתא. אמר לו הדיין: "אל תתעצב, כי כך היא דרכו של אחי הרב לגעור ולנזוף"...
מיד נענה הח"ח ואמר: "ח"ו, אין זה נכון, הרב לא גער בי, ואדרבה, הרב צדק בדבריו. אכן אין זה ראוי לאברך צעיר לחבר ספר כזה". חזר הדיין ונכנס לאחיו הרב וסיפר לו אודות צידקותו של הח"ח וגודל זהירותו מלקבל לשון הרע על הרב. מיד קרא את הח"ח אל חדרו ונתן לו בשמחה את הסכמתו לספר.

מה מענין את הרבי?

הסיפור הזה התרחש לפני כארבעים שנה, כשחסידות נדבורנה שכנה בשטיבל קטן וצפוף. והנה הגיע ארצה תורם נכבד, והציע לרבי תרומה בסכום עצום לבנייני המוסדות של החסידות. לכבוד הנדיב נערך ארוע מכובד באולם ענק, ובו התחילו לכתוב ספר תורה וגם הכריזו על הקמת הבניין של חסידות נדבורנה (כהיום בנייני רוזנטל בב"ב).
כאשר הסתיים האירוע, והרבי יצא מן האולם, הוא הבחין באברך אשר אחד מבני ביתו היה חולה באותה תקופה. קרא לו הרבי והזמינו אל ביתו, ישב ושוחח איתו באריכות ובשלווה, התעניין בשלומו ובשלום החולה כאילו כל הזמן שבעולם לרשותו. התפלא האברך, הרי כל המוסדות יושבים עכשיו בחדר השני ועורכים מסיבה לרגל התרומה הענקית לבניין המוסדות, והרבי יושב כאן איתו...
אך הרבי הסביר: "מה שקורה אצלך בבית מעניין אותי יותר מכל זה"...

בברכת שבת שלום חודש טוב ומבורך ואגוטען שבת וחודש!

נא העתירו עבור הילד היקר:
חיים יהונתן בן רעיה טובה ני"ו לרפואה שלימה בתושח"י.

